

Datum 31.1.2010

Apoštolská církev, sbor v Kopřivnici
Bezručova 929
742 21 Kopřivnice

Apoštolské církvi, Radě církve
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice

Drazí bratři,

na základě dlouhodobějšího zvažování (naše důvody vysvětlujeme v příloze), a se svolením biskupa Martina, jsme se jako sbor rozhodli stát finančně soběstačnými a nezávislími na státních dotacích na platy duchovních pracovníků.

Tento dopis je současně oficiálním prohlášením pastorů a starších sboru Apoštolské církve v Kopřivnici a jejího sborového shromáždění ze dne 31.1.2010, že se jako sbor zříkáme státních dotací na platy duchovních pracovníků a že přebíráme plnou zodpovědnost za plat nynějšího pastora a v budoucnu také všech dalších služebníků, které se rozhodneme platit.

Tímto žádáme o zrušení státních dotací přidělených pro náš sbor. A také bychom vás chtěli poprosit, abyste nám pomohli zařídit vše, co je k tomuto kroku zapotřebí.

Za dosavadní plat zůstáváme vděční, zvláště za věrnou službu bratrů a sester z ústředí, kteří se o platy starají.

Děkujeme za porozumění, a přejeme mnoho požehnání a moudrosti do další práce.

pastor

druhý pastor

starší

Toto rozhodnutí i znění tohoto dopisu bylo schváleno sborovým shromážděním dne 31.1.2010.

Příloha:

Svým rozhodnutím, v němž se zříkáme státních dotací na platy duchovních pracovníků, řešíme v první řadě určité problémy (které jsou vysvětleny níže), které jsme si uvědomili až po letech fungování sboru. Chtěli bychom tím také nastavit způsob, jakým bychom chtěli fungovat v budoucnu. Chceme se naučit žít z víry a chceme lépe naplnit Boží slovo (např.: Ga 6:6). Když jsme se otázkou začali zabývat hlouběji, objevily se i teologické důvody. Takže to v neposlední řadě děláme pro dobré svědomí.

Následující důvody píšu v první osobě jako pastor sboru, protože vychází z mých osobních zkušeností a pozorování. (Po zodpovědném zvažování a hledání na staršovstvu a později i v širším kruhu bratří, dnes vyjadřují názor celého staršovstva i sboru.):

1. Poprvé mi otázka, zda je dobré, abych přijímal plat od státu prolétla hlavou, když jsem se setkal s negativní reakcí některých nevěřících lidí, kteří si to jako plátcí daní brali osobně – bylo to tehdy navíc v době přenic církve a státu o majetky, kdy církev v očích lidí sklízela pohrdání za to, že se nechová podle Bible. Tehdy ve sdělovacích prostředcích citovali Písmo více novináři, než křesťané. Nedokázal jsem argumentovat, proč mám nárok žít z daní lidí, kteří si to nepřejí.
2. Otázka, zda je vše v pořádku, mi znovu přišla na mysl po několika letech, když jsme se jako rodina (přesto, že jsme žili skromně) ocitli ve finanční nouzi (v té době jsme žili pouze ze státní dotace) – tehdy jsem pozoroval, že lidé ze sboru, kterým sloužím, přirozeně nejeví starost o naše fyzické potřeby: považují nás za zajištěné – všichni přece ví, že jsem zaměstnaný člověk a beru plat.
Přitom jsem věděl, že *Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu (1K 9:14), ale ani by mě nenapadlo, abych se toho dožadoval – to bych raději umřel hladem (1K 9:15).* Sloužil bych i zadarmo, nejsem přece *najatý za mzdu (J 10:13)*. Na celé té situaci mě více než nezájem sboru mrzelo, že lidé nenaplňují Boží ustanovení – což se vždy děje k vlastní škodě. *Vždyť Písmo učí: Kdo je vyučován v slovu, nechť se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu (Ga 6:6).* Ale to za nás řeší stát = lidé, kteří k církvi nepatří. Jak to potom mám, jako člověk zajištěný z jiných zdrojů, vyučovat? A jak to mohou lidé v případě státem placeného služebníka plně praktikovat? Jak se to máme naučit?
(Později se naše osobní situace částečně vyřešila – ale připadá mi to jako na půl cesty – na popud některých všímavějších lidí vznikla tzv. platové komise, která dnes určuje výši platu pastora a lidé na tento plat přispívají.)
3. Mnohem vážněji jsem se otázkou z Ga 6:6 začal zabývat ještě později, když se již nejednalo o mne, ale problém se začal týkat budoucnosti sboru – dalších lidí, které v budoucnu povoláme do služby ve sboru, či na misii. Kdo se o ně postará, když to neumíme? Budeme s povoláním vždy čekat na nevěřící svět – jestli nám to zaplatí?
4. Všiml jsem si, že pokud naše peníze tečou do vybavení sboru (zvláště budova), někdy dokonce do věcí, které zas až tak nepotřebujeme, jde vše hladce. Pokud jsou adresovány konkrétním lidem, je často potřeba to jaksi prosadit. A přitom prvotní církve se za své peníze starala nejvíce o lidi: *„rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval“*. Uvolnění lidé by měli být nejdůležitější investicí sboru – dnes se staráme hlavně o hmotné věci, ale máme se starat o živé: sirotky, vdovy, služebníky a misionáře. Něco s námi není v pořádku – něco se potřebujeme naučit.

5. Přiznám se, že i já bych vnímal službu jinak, kdyby probíhala ve vztahu, který učí Písmo (Ga 6:6). Po lidsku věřím, že dlouhodobě může mít státní plat negativní vliv na pocit zodpovědnosti. Nejvíce teplých místech vzniká tam, kde se žije ze státního.
6. Když jsme se nakonec otázkou státních dotací začali vážně zabývat, objevil jsem články, jak lidí z církve, tak i našich politiků, z nichž vyplývá, že si v podstatě všichni přejí odluku. Nepřejí si dál platit církve (argumentují např.: „Proč by měl stát platit církev za služby, které si neobjednal?“, apod.). Navíc ani historie finanční podpory církve není úplně utěšená – za komunistů patřila k likvidační politice vůči církvi. A zřejmě (což nevím) využíváme něco, co si kdysi politickými cestami vydobyli katolíci. Možná, že po revoluci byla situace jiná. Ovšem dnešní vláda se již vůbec nepodobá dávnému králi Kýrovi, který vědomě vyznával: „Hospodin, Bůh nebes, mě pověřil, abych mu vybudoval dům v Jeruzalémě, který je v Judsku.“ (Ezd 1:2). Když dnes přijímám plat, cítím, že jím *chléb nepřejícího člověka, vždyť jak tento člověk v duchu (a dneska i nahlas) uvažuje, takový je. Říká ti: Jez a pij, ale jeho srdce s tebou není. Vyzvrátíš to, co jsi snědl, a promarníš svá příjemná slova.* (Př 23:6-8). Na základě toho rozumím, proč Písmo říká: *pro jméno Kristovo se vydali na cesty a od pohanů nic nepřijímají* (3J 1:7) – zřejmě si byli vědomi, že nic v tomto světě není zadarmo. To jsou ta místa Písma, kterými je zatíženo mé svědomí.
7. Určité signály, že státní dotace působí negativně na naše myšlení, jsem zaznamenal i v naší církvi, když jsem v některých výrocích uviděl, že závislost na dotacích, či možnost je získat, nahradila původně duchovní motivy (zde mohu být na požádání konkrétní). Ale tato věc přesahuje náš sbor – píšu to jen proto, že také z části ovlivnila naše rozhodnutí.

V kopřivnickém sboru jsme tedy pocítili, že státní dotace u nás něco suplují, a že díky tomu jsme v péči o lidi a víře v Boží zaopatření částečně ochromeni. Proto bychom se rádi v těchto věcech stali samostatnými a soběstačnými – a časem snad i požehnáním pro druhé.

Naše rozhodnutí jsme učinili ve víře, svobodně a s vědomím, že to může být těžší cesta, ale že časem přinese dobré ovoce.

Sbor se rozhodl zajistit plat pastora. Ale co se týče duchovní služby, není nám cizí ani myšlenka, vydělávat si vlastníma rukama, jak to v některých obdobích dělal apoštol Pavel.

Naše dnešní přesvědčení bychom nechtěli zobecňovat ani šířit po církvi – pokud by časem vznikla diskuse o těchto otázkách na úrovni Apoštolské církve, rádi se zapojíme.